

Tillægsbet. o. lovf. vedr. aktiv socialpolitik og integrationsloven

Til lovforslag nr. L 126. Tillægsbetænkning afgivet af Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik den 29. maj 2002

Tillægsbetænkning

over

Forslag til lov om ændring af lov om aktiv socialpolitik og integrationsloven

(Ændring af reglerne om ret til kontanthjælp, introduktionsydelse m.v.)

[af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen)]

1. Ændringsforslag

Det Radikale Venstres medlem af udvalget har stillet 5 ændringsforslag til lovforslaget.

2. Udvalgsarbejdet

Lovforslaget blev fremsat den 1. marts 2002 og var til 1. behandling den 21. marts 2002. Lovforslaget blev efter 1. behandling henvist til behandling i Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik. Udvalget afgav betænkning den 17. maj 2002. Lovforslaget var til 2. behandling den 23. maj 2002, hvorefter det blev henvist til fornyet behandling i Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik.

Møder

Udvalget har, efter at lovforslaget blev henvist til fornyet udvalgsbehandling, behandlet dette i 2 møder.

Samråd

Udvalget har under den fornyede udvalgsbehandling af lovforslaget stillet 1 spørgsmål til beskæftigelsesministeren til mundtlig besvarelse, som denne har besvaret i et samråd den 29. maj 2002.

Tilsagn fra beskæftigelsesministeren

Udvalget bemærker, at beskæftigelsesministeren under samrådet den 29. maj 2002 har givet tilsagn om at ville følge lovens konsekvenser

noje og tilkendegivet, at Beskæftigelsesministeriet vil tage eventuelle utilsigtede virkninger op.

Skriftlige henvendelser

Udvalget har under den fornyede behandling af lovforslaget modtaget skriftlige henvendelser fra:

De Samvirkende Invalideorganisationer,
Lektor Morten Ejrnæs m.fl. og
Sadia Syed, medlem af Rådet for socialt udsatte.

Beskæftigelsesministeren har over for udvalget kommenteret de to sidstnævnte skriftlige henvendelser.

Spørgsmål

Udvalget har under den fornyede behandling af lovforslaget stillet 5 spørgsmål til beskæftigelsesministeren til skriftlig besvarelse, som denne har besvaret. Udvalget har yderligere stillet 2 spørgsmål til beskæftigelsesministeren, som udvalget forventer besvaret inden 3. behandling.

Bilag

Et notat fra beskæftigelsesministeren om udenlandske statsborgeres adgang til førtidspension m.v. er optrykt som bilag 2 til tillægsbetænkningen. En udskrift af det åbne samråd med beskæftigelsesministeren den 14. maj 2002, jf. L

126 – bilag 28, er optrykt som bilag 3 til tillægsbetænkningen.

3. Indstillinger og politiske bemærkninger

Et *flertal* i udvalget (V, DF og KF) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* i den affattelse, hvori det foreligger efter 2. behandling. Flertallet vil stemme imod de stillede ændringsforslag.

Et *mindretal* i udvalget (S, SF, RV og EL) indstiller lovforslaget til *forkastelse*. Mindretallet vil stemme for de stillede ændringsforslag.

Et *andet mindretal* i udvalget (IA) vil redegøre for sin stilling til lovforslaget og ændringsforslagene ved 3. behandling.

Kristeligt Folkeparti, Tjødveldisflokkurin, og Siumut var på tidspunktet for tillægsbetænkningens afgivelse ikke repræsenteret med medlemmer i udvalget og havde dermed ikke adgang til at komme med indstillinger eller politiske udtalelser i tillægsbetænkningen.

En oversigt over Folketingets sammensætning er optrykt i tillægsbetænkningen.

4. Ændringsforslag med bemærkninger

Ændringsforslag

Af *et mindretal* (RV), tiltrådt af *et mindretal* (S, SF og EL):

Til § 1

1) I de under *nr. 8* foreslåede § 11, stk. 3-5, indsættes efter stk. 4 som nyt stykke:

»Stk. 5. Personer, der opfylder betingelserne for at modtage førtidspension efter lov om social pension, bortset fra betingelserne om optjening, er omfattet af stk. 1.«

Stk. 5 bliver herefter stk. 6.

[Kontanthjælp til personer, der opfylder betingelserne for førtidspension på nær optjeningskravet]

2) *Nr. 16* udgår.

[Konsekvens af ændringsforslag nr. 1]

3) *Nr. 22* og *23* udgår.

[Revaliderer undtages fra starthjælp]

4) *Nr. 25* udgår.

[Refusion til kommunerne fortsat 50 pct.]

Til § 2

5) I den under *nr. 1* foreslåede affattelse af § 27, stk. 1, indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:

»Personer, der opfylder betingelserne for at modtage førtidspension efter lov om social pension, bortset fra betingelserne om optjening, modtager dog introduktionsydelse svarende til kontanthjælp efter bestemmelsen i § 25, stk. 1, i lov om aktiv socialpolitik.«

[Konsekvens af ændringsforslag nr. 1]

Bemærkninger

Til nr. 1, 2 og 5

Regeringens lovforslag betyder, at de personer, der ikke opfylder betingelserne for at modtage kontanthjælp, vil modtage starthjælp, og at førtidspensionister, der modtager brøkpension, højst kan suppleres op til starthjælp. Ændringsforslagene indebærer, at personer, der bortset fra optjeningsbetingelserne i pensionslovgivningen opfylder betingelserne for at få tilkendt førtidspension, kan modtage kontanthjælp. De indebærer ligeledes, at førtidspensionister, der modtager brøkpension, højst kan suppleres op til fuld førtidspension.

Ændringsforslagene skal ses i lyset af et markant ønske om at sikre mennesker, som ikke har mulighed for at klare et arbejde på kortere eller længere sigt, de samme ydelser, som denne gruppe ville få med den eksisterende lovgivning. Der tænkes her på mennesker, der f.eks. har brug for revalidering eller behov for at få suppleret en brøkpension op (eksempelvis handicappede indvandrere, som ikke har optjent fuld ret til førtidspension).

Målet er således at rette lovforslaget op, så det alene omfatter de mennesker, som ikke har andet problem end at mangle et arbejde.

Til nr. 3

Efter regeringens lovforslag vil revalidering af personer, der er omfattet af reglerne om starthjælp, foregå på starthjælpsniveau. Ændringsforslaget indebærer, at starthjælpsmodtagere og modtagere af introduktionsydelse, der revalideres, modtager den normale revalideringsydelse.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til nr. 1, 2 og 5.

Til nr. 4

Regeringens lovforslag indebærer, at kommunerne finansierer udgifterne til enkeltudgifter fuldt ud - efter at være blevet kompenseret herfor efter DUT-reglerne. Ændringsforslaget til § 1, nr. 25 vil betyde, at udgifter til hjælp i særlige tilfælde efter kapitel 10 fortsat vil blive refunderet med 50 pct.

Ændringsforslaget har til hensigt at sikre, at kommuner bliver direkte kompenseret for at hjælpe borgere i særlige tilfælde. Forslagsstilleren finder det urimeligt, at kommunerne skal bære hele udgiften, i tilfælde af at en person kommer i den situation at skulle have ekstra hjælp efter kapitel 10, og har derfor stillet ændringsforslaget om, at der fortsat skal være refusion på 50 pct.

Birthe Rønn Hornbech (V) Jens Vibjerg (V) Inge Dahl-Sørensen (V) Marianne Pedersen (V)
Jørgen Winther (V) fmd. Pia Kjærsgaard (DF) Peter Skaarup (DF) Else Theill Sørensen (KF)
Lars Barfoed (KF) Ritt Bjerregaard (S) Sophie Hæstorp Andersen (S) Morten Bødskov (S)
Anne-Marie Meldgaard (S) nfm. Kamal Qureshi (SF) Elsebeth Gerner Nielsen (RV)
Søren Søndergaard (EL) Kuupik Kleist (IA)

Kristeligt Folkeparti, Tjóðveldisflokkurin og Siumut havde ikke medlemmer i udvalget.

Folketingets sammensætning

Venstre, Danmarks Liberale Parti (V)	56*	Enhedslisten (EL)	4
Socialdemokratiet (S)	52	Kristeligt Folkeparti (KRF)	4
Dansk Folkeparti (DF)	22	Tjóðveldisflokkurin (TF)	1
Det Konservative Folkeparti (KF)	16	Inuit Ataqatigiit (IA)	1
Socialistisk Folkeparti (SF)	12	Siumut (SIU)	1
Det Radikale Venstre (RV)	9	Uden for folketingsgrupperne (UFG)	1

* Heraf 1 medlem valgt på Færøerne

Oversigt over bilag vedrørende L 126 omdelt efter afgivelse af betænkning

Bilagsnr.	Titel
39	Spm. 28 om teknisk bistand til et ændringsforslag om uændrede ydelser til udlændinge, som opfylder betingelserne for førtidspension, til beskæftigelsesministeren
40	Svar på spm. 26, om lovforslaget vil medføre væsentlige økonomiske merudgifter for kommunerne, fra beskæftigelsesministeren Svar på spm. 27 om rettigheder til førtidspension til udlændinge, fra beskæftigelsesministeren Svar på spm. 28 om teknisk bistand til et ændringsforslag om uændrede ydelser til udlændinge, som opfylder betingelserne for førtidspension, fra beskæftigelsesministeren
41	Ændringsforslag fra Det Radikale Venstre
42	Spm. 29 om ministerens kommentar til 3 ændringsforslag af Det Radikale Venstre, til beskæftigelsesministeren Spm. 30, om personer på fleksjob kan få førtidspension, til beskæftigelsesministeren
43	1. udkast til tillægsbetænkning
44	Henvendelse af 27/5-02 fra Sadia Syed, medlem af Rådet for socialt udsatte
45	Spm. 31 om kommentar til henvendelse af 27/5-02 fra Sadia Syed, medlem af Rådet for socialt udsatte, til beskæftigelsesministeren
46	Svar på spm. 29 om ministerens kommentar til 3 ændringsforslag af Det Radikale Venstre, fra beskæftigelsesministeren Svar på spm. 30, om personer på fleksjob kan få førtidspension, fra beskæftigelsesministeren Svar på spm. 31 om kommentar til henvendelse af 27/5-02 fra Sadia Syed, medlem af Rådet for socialt udsatte, fra beskæftigelsesministeren
47	Henvendelse af 27/5-02 fra lektor Morten Ejrnæs m.fl.
48	Spm. 32 om kommentar til henvendelse af 27/5-02 fra lektor Morten Ejrnæs m.fl., til beskæftigelsesministeren
49	Henvendelse af 27/5-02 fra De Samvirkende Invalideorganisationer
50	2. udkast til tillægsbetænkning
51	Notat fra beskæftigelsesministeren om udenlandske statsborgeres ret til førtidspension
52	Samrådsspm. D om ministerens mundtlige kommentar til 3 ændringsforslag stillet af Det Radikale Venstre, til beskæftigelsesministeren
53	Svar på spm. 32 om kommentar til henvendelse af 27/5-02 fra lektor Morten Ejrnæs m.fl., fra beskæftigelsesministeren
54	Spm. 33 om, hvilken personkreds lovforslagets nr. 16 vil omfatte, til beskæftigelsesministeren Spm. 34, om ministeren vil supplere notatet på L 126 – bilag 51 med oplysninger om udlændinges mulighed for at opnå såkaldt brøkpension, til beskæftigelsesministeren

Bilag 2

Notat fra beskæftigelsesministeren om udenlandske statsborgeres adgang til førtidspension m.v.*Pension*

Efter lov om social pension er udgangspunktet, at man skal være dansk statsborger for at få ret til dansk pension.

Dette udgangspunkt fraviges på flere måder.

1. Udlændinge, der har haft fast bopæl i Danmark i mindst 10 år mellem det fyldte 15. år og det fyldte 65. år har således ret til dansk pension, selv om de ikke er danske statsborgere. Det er en betingelse, at mindst 5 år af bopælstiden ligger umiddelbart inden det tidspunkt, hvorfra pensionen ydes.
2. Udlændinge, der har fået opholdstilladelse efter §§ 7 og 8 i udlændingeloven (flygtninge), har ret til dansk pension på lige fod med danske statsborgere uanset opholdstiden i Danmark. Udlændinge med beskyttelsesstatus efter lovforslag L 152 vi også være omfattet af denne personkreds. Også disse udlændinge vil derfor kunne have ret til førtidspension uanset varigheden af opholdet i Danmark.
3. Socialministeren kan fastsætte regler om, i hvilke tilfælde udsendt personale ved henværende diplomatiske og konsulære repræsentationer og sådanne familiemedlemmer skal have adgang til ydelser efter loven. Disse regler er fastsat i kapitel 3 i Socialministeriets bekendtgørelse nr. 112 af 19. februar 2001.
4. Endelig kan udenlandske statsborgere være berettiget til pension, hvis de er omfattet af EF-forordning nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter indenfor Fællesskabet eller hvis der er indgået socialsikringsaftale med det land, de kommer fra, og ansøgeren opfylder aftalens betingelser.

Danmark har indgået socialsikringsaftale med følgende lande. Australien, Canada, Chile, Israel, Kroatien, Makedonien, Marokko, New Zealand, Pakistan, Schweiz, Slovenien og Tyrkiet. Borgere fra disse lande optjener typisk ret til

dansk social pension efter 3 års ophold i Danmark. Disse personer har, med mindre undtagelser, ret til at tage pensionen med tilbage til deres oprindelsesland.

Fleksjob

Efter lov om aktiv socialpolitik har enhver, der opholder sig lovligt i Danmark, ret et fleksjob, såfremt de opfylder betingelserne herfor. L 126 ændrer ikke herved.

Kommunen giver tilbud om fleksjob til personer, som ikke modtager førtidspension efter lov om social pension, og som ikke kan opnå eller fastholde beskæftigelse på normale vilkår på arbejdsmarkedet.

Fleksjob kan først tilbydes, når alle relevante aktiverings- og revalideringsmæssige samt andre foranstaltninger, herunder eventuelt forsøg på omplacering på arbejdspladsen, har været afprøvet for at bringe eller fastholde den pågældende i ordinær beskæftigelse. Undtaget herfra er tilfælde, hvor det er åbenbart formålsløst at gennemføre de nævnte foranstaltninger forud for visitationen.

Skånejob

Efter lov om aktiv socialpolitik har enhver, der får førtidspension efter lov om social pension og opholder sig lovligt i Danmark, ret til et skånejob med løntilskud, når de pågældende ikke er i stand til at fastholde eller opnå beskæftigelse på nedsat tid på normale vilkår på arbejdsmarkedet. L 126 ændrer ikke herved.

Arbejdsløshedsdagpenge

Enhver, der opfylder optjeningsbetingelserne i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. om modtagelse af arbejdsløshedsdagpenge, har ret til at modtage arbejdsløshedsdagpenge.

L 126 ændrer ikke herved.

Syge- eller barseldagpenge

Enhver, der opfylder optjeningsbetingelserne i lov om dagpenge ved sygdom eller barsel om

modtagelse af syge- eller barseldagpenge, har ret til at modtage syge- eller barseldagpenge.

L 126 ændrer ikke herved.

Endvidere har personer, der bor her i landet ret til at modtage diverse ydelser i medfør af sundheds- eller servicelovgivningen efter de sædvanlige regler herom. L 126 ændrer ikke herved.

Efter forslaget vil introduktionsydelsen og starthjælpen være lavere end kontanthjælp, og en eventuel revalidering skal foregå på introduktionsydelse.

L 126 regulerer således visse forhold, der er omfattet af lov om aktiv socialpolitik, kort fortalt alene kontanthjælp og revalidering.

Bilag 3

Udskrift af åbnet samråd med beskæftigelsesministeren den 14. maj 2002

**ÅBENT SAMRÅD I UDVALGET FOR
UDLÆNDINGE- OG
INTEGRATIONSPOLITIK****Tirsdag den 14. maj 2002, kl. 18.15-19.20,
vær. 2-080**

Jørgen Winther (V, formand for UUI, ordstyrer):

(udfald af lyd) ... og selv om det ikke rigtig kan ses, er det altså et åbent samråd, hvor alle har lov til at komme indenfor og høre på, men det specielle er også, at det, der bliver sagt her, bliver optaget, og det skal man så bare vide.

Vi går direkte over til punktet, og jeg kan lige orientere om, at der er en grøn knap, som man bedes trykke på, når man får ordet.

Vil spørgeren uddybe samrådet? Værsgo, Karen J. Klint.

Karen J. Klint (S):

Tak.

Jeg vil gerne uddybe det med, at dels synes jeg, at samrådsspørgsmålene egner sig til at blive besvaret hver for sig, og dels skulle vi jo spare tid i den debat, der var; udvalgsrådet blev jo aflyst i sidste uge, og derfor havde vi ikke nogen debat her og ingen mulighed for at se, om den debat gav anledning til nogle nye spørgsmål. Til de høringssvar, vi fik mandag, og som nogle af os jo først så tirsdag formiddag, havde vi faktisk nogle spørgsmål, og det er derfor, de spørgsmål blev ophøjet til samrådsspørgsmål.

Ordstyrer:

Beskæftigelsesministeren.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Vedrørende spørgsmål A er det vigtigt for mig at understrege, at lovforslaget hviler på det grundlæggende synspunkt, at flygtninge og indvandrere, som er kommet ind i Danmark, hurtigt

skal i arbejde. Kun på den måde kan de blive hurtigt integreret i det danske samfund.

Der er ingen grund til at betragte udlændinge fra tredjelande som sociale klienter. De har typisk været selvforsørgende i deres hjemlande, og de er typisk også indstillet på at være det i deres nye land. Men forsørgelsessystemet her i landet er indrettet sådan, at det har modvirket deres bestræbelser på at blive selvforsørgende. Det er det forhold, der er regeringens udgangspunkt for at regulere satserne.

Nyankomne udlændinge har hidtil typisk modtaget en så høj kontanthjælp, at de arbejdsindtægter, de alternativt ville kunne opnå, langt fra har kunnet stå mål med dette forsørgelsesniveau.

Med de nuværende kontanthjælpssatser får to forsørgere, der begge er på kontanthjælp, en samlet kontanthjælp på 21.044 kr. månedlig før skat, og hvis kun én af ægtefællerne får arbejde, skal den pågældende have en lønindkomst på 22.874 kr. pr. måned før skat, for at indkomsten modsvarer parrets kontanthjælp. Omkring to tredjedele af lønmodtagerne inden for DA-området, DA-/LO-området, har en løn under dette niveau.

Tages der samtidig højde for diverse andre ydelser, f.eks. særlig støtte til høje boligudgifter m.v., boligsikring, nedsat forældrebetaling i daginstitution, skal lønnen være endnu højere for at komme op på niveau med kontanthjælpen.

Jeg har bemærket, at nogle af høringssvarene kritiserer, at hjælpen fremover vil være lavere, og samtidig forsvarer de det nuværende niveau som værende passende eller oven i købet det mindste, man kan leve for.

Det er ikke desto mindre regeringens opfattelse, at det nuværende niveau i høj grad er skyld i, at integrationen af udlændinge i Danmark trods store anstrengelser ikke har været mere vellykket, end den har. Det problem har regeringen naturligvis tænkt sig at løse, så derfor foreslår vi, at niveauet sættes ned. Man kan måske også have en mistanke om, at det høje danske ydelsesniveau har kunnet tiltrække nogle.

Det er vigtigt for regeringen, at satserne har et niveau, der betyder, at det altid kan betale sig at

forlade det offentlige forsørgelsessystem og tage et almindeligt arbejde.

Udlændinge, der ikke kan forsørge sig selv, henvises til at modtage starthjælp. Kontanthjælpen reserveres personer, som har opholdt sig i Danmark i mindst 7 ud af de sidste 8 år. De personer, der fremover kommer til Danmark, vil være omfattet af de nye regler, og det gælder såvel udlændinge som danskere.

Jeg bliver bedt om at udbyde, hvorfor jeg ikke tror, at lovforslaget samlet set vil medføre væsentlige økonomiske og administrative merudgifter for kommunerne. Der henvises endvidere til, at flere høringsparter fastholder, at der vil blive rejst flere sager til behandling, og at der vil blive behov for flere bevillinger til dækning af behov, der ikke kan betales af familierne selv, hvis deres forsørgelse alene er starthjælpen.

Jeg er ikke sikker på, at jeg helt forstår spørgsmålet. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at lovforslaget samlet medfører en besparelse på over 1 mia. kr., når det er fuldt indfaset i 2010, så jeg mener at have gode holdepunkter for, hvorfor jeg ikke tror, at lovforslaget samlet set vil medføre væsentlige økonomiske merudgifter for kommunerne. Anden del af spørgsmålet sigter antagelig alene til hjælp i særlige tilfælde.

Generelt vil jeg advare imod, at størrelsen af den økonomiske compensation, som kommunerne skal have i forbindelse med et lovforslag, bliver genstand for faglig drøftelse i Folketinget, også selv om jeg godt kan forstå, at det enkelte folketingsmedlem med interesse for det kommunale område kan føle sig fristet til at drøfte det.

Men som det fremgår af lovforslaget – det er side 10 nederst – skal de økonomiske konsekvenser forhandles med de kommunale parter. Her foregår drøftelserne, der som oftest er meget tekniske, på embedsmandsplan, hvor Kommunernes Landsforening, Københavns Kommune og Frederiksberg Kommune repræsenterer de kommunale parter. Der har været brevvekslet om spørgsmålet, og der har i dag kl. 13 været et såkaldt DUT-møde. Drøftelserne foregår som en klassisk forhandling, og der er ikke noget mærkeligt i, at parterne ikke på forhånd er enige.

Ministeriet kan imidlertid ikke ved udarbejdelsen af lovforslagets bemærkninger under afsnittet om økonomiske konsekvenser tage i betragtning, at beløbene skal forhandles med de kommunale parter, og f.eks. spille ud, så staten har noget at give af under forhandlingerne. En minister har, modsat de kommunale parter, pligt til sagligt og redeligt at oplyse Folketinget om de konsekvenser, et lovforslag har, så vidt det er

muligt, og det, vi angiver i lovforslaget, er vores bedste bud.

Enkeltydelserne hører under Integrationsministeriet og Socialministeriet, og det er disse ministerier, der har skønnet over de økonomiske og administrative konsekvenser. Disse skøn er regeringens bedste bud.

De fleste udgifter til enkeltydelser vil skulle ydes til udlændinge i de første 3 år, mens de hører under Integrationsministeriets område. Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, refunderes kommunernes udgifter med 75 pct., og kommunerne kompenseres over en regulering af budgetgarantien.

De fleste udgifter til enkeltydelser vil skulle ydes til udlændinge i de første 3 år, mens de hører under Integrationsministeriets område. Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, kompenseres kommunerne over en regulering af budgetgarantien. Herefter må startudgifterne til tilværelsen her i landet anses for at være afholdt.

Det er ikke hensigten, at den lavere skattepligtige starthjælp skal suppleres med et højere antal skattefri enkeltydelser, end man kan få i dag. Regeringen forudsætter, at personer på starthjælp indretter sig, så de udgifter, de påtager sig, står i rimeligt forhold til den ydelse, de vil være berettigede til.

Enkeltydelserne beror på et konkret individuelt skøn i hvert enkelt tilfælde, det kan typisk være udgifter i forbindelse med brand, oversvømmelse, tyveri m.v., som ikke dækkes på anden måde.

Hvis der skønnes behov for f.eks. en omfattende og dyr tandbehandling, skal kommunen vurdere, om den absolut skal foretages på et tidspunkt, hvor ansøgeren ikke selv har mulighed for at betale udgiften, og om en sådan udgift normalt kan afholdes af en almindelig lønindtægt. Sådan er reglerne i dag, og sådan vil de også være for modtagere af starthjælp, så der er altså ikke tale om noget tagselvord.

Jeg mener ikke, at det vil være hensigtsmæssigt, at jeg skal redegøre for, hvad der var galt med introduktionsydelsen i sin tid.

De lavere ydelser, som regeringen nu foreslår, skal ses i sammenhæng med regeringens handlingsplan om at få flere i arbejde og færre på offentlig forsørgelse. Jeg kan i den forbindelse nævne udspillet »På vej mod en ny integrationspolitik«, der blev præsenteret den 5. marts 2002, og oplægget »Flere i arbejde«, som forventes i september.

Og igen: Integration i det danske samfund sker bedst via en arbejdstilknytning, og udlændinge,

der kommer til Danmark, har ressourcer, som i dag ikke bruges aktivt på det danske arbejdsmarked.

Regeringen har indledt et bredt samarbejde med arbejdsmarkedets parter med henblik på at fjerne de barrierer, der måtte være mellem flygtninge og indvandrere på den ene side og arbejdsmarkedet på den anden side.

Ordstyrer:

Tak til ministeren ... (udfald af lyd) ... det efterkommer vi så.

Karen J. Klint, værsgo.

Karen J. Klint (S):

Jeg siger tak for den lange redegørelse.

Nu spurgte jeg ikke så meget til niveauet for starthjælp, men mere til den kommunale økonomiske situation, for det er da dér, jeg synes, vi mangler nogle oplysninger. Når både KL og de store kommuner, Københavns Kommune og Frederiksberg Kommune, fastholder, at det har nogle alvorlige økonomiske konsekvenser for dem samt merarbejde med hensyn til administration, vil jeg gerne have tjekket, hvorfor man så ikke tror på det i ministeriet.

Så mit spørgsmål har ikke så meget med start-hjælpen at gøre – selvfølgelig har det noget at gøre med størrelsen, og hvad der kan udløse den, men jeg er mere interesseret i at høre, hvorfor man ikke tror på de høringssvar, som er kommet, når man alligevel under punkt 4 i den aftale, der i sidste uge blev indgået med Dansk Folkeparti – som jeg har printet ud fra Dansk Folkepartis hjemmeside – skriver, at man er enig om et initiativ til, at der i samarbejde med Kommunernes Landsforening udarbejdes en analyse af de langsigtede økonomiske konsekvenser og virkninger for byfordelingen mellem staten og kommunerne af udlændinge- og integrationspolitikken, herunder af det pres, der må forventes på de kommunale opgaver og budgetter i det kommende år.

Jeg kan kun læse de linjer sådan, at der i hvert fald er nogle blandt dem, der har lavet aftalen, der tror på, at der kommer et pres på de kommunale udgifter, for ellers var det vel ikke med i aftalen. Og så er det, vi spørger: Hvorfor tror man det så ikke, når man forhandler L 126?

Ordstyrer:

Tak. Så er det Anne-Marie Meldgaard.

Anne-Marie Meldgaard (S):

Tak for redegørelsen.

I svaret kom ministeren ind på, at der i sidste ende ville være tale om en besparelse på 1 mia. kr., når det her var indfaset, og samtidig var svaret også, at staten jo står for 25 pct. af udgiften her.

Mit spørgsmål er så: Vil det sige, at ministeren regner med, at det ude i kommunerne vil give en besparelse på 3 mia. kr. oveni, eller hvordan har ministeren forestillet sig, at de forhandlinger, der skal ligge dér, vil kunne foregå?

Så vil jeg også godt spørge, om det ikke var en spøg fra ministerens side, når ministeren nu lægger op til, at det er kommunerne, der skal bestemme, f.eks. i forbindelse med tandpine. Jeg tror ikke på, at man kan lægge det ind i et skema, altså at man får tandpine i forhold til, hvornår Socialforvaltningen har åbent.

Vil det sige, at hvis man er i den uheldige situation, at man i løbet af en weekend får tandpine, kan man ikke gå til tandlæge, før kommunen har besluttet det?

Ordstyrer:

Tak. Så er det Elsebeth Gerner Nielsen.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Der har jo længe været en erkendelse af, at vi har nogle samspilsproblemer, forstået på den måde, at hvis der er to mennesker, der er på kontanthjælp, skal der virkelig meget til, der skal en meget høj arbejdsindkomst til for den ene, for at det virkelig kan betale sig at arbejde. Det er også Det Radikale Venstre er et problem.

Jeg vil også indrømme, at det løser man jo her, i hvert fald delvis, men man løser det jo ikke generelt. Har regeringen overvejet at gå ind og ændre på den samlede lovgivning om kontanthjælp, så vi altså fik en løsning, der omfattede hele befolkningen i stedet for den her lille gruppe?

Ordstyrer:

Tak. Værsgo til ministeren.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Til det sidste kan jeg sige: Det har vi ikke overvejet.

Grunden til, at vi har grebet det an på denne måde, er, at vi tror, at vi ødelægger nogle sammenhænge i hovedet på de mennesker, der kommer hertil som flygtninge. De kommer fra sam-

fund, hvor de er vant til at knokle for deres penge. Så kommer de herop og bliver parkeret på danskurser og kontanthjælp af den størelsesorden. Og har man siddet der i en årrække, er det klart, at man har mistet fornemmelsen af, at her i landet er hovedreglen altså selvforsørgelse. Jeg mener, det er ret vigtigt, at det ligesom i det land, de kommer fra, er hovedreglen, at det er selvforsørgelse. Det er ikke det offentlige, der skal stå for forsørgelsen.

Der tror jeg, det er vigtigt, at vi tager det her initiativ, så vi fra starten indretter systemet sådan, at det altid kan betale sig for dem, når de kommer her, at tage et job til overenskomsternes mindstebetalingssatser. Det er hensigten med det her forslag. Og jeg tror meget på, at vi dér kan ændre en adfærd.

Vi ved jo også, at en del af de mennesker, der kommer hertil, har hørt om det høje niveau, har hørt om, at honning flyder i gaderne heroppe, og det er vi altså bare nødt til at tage et opgør med, og det gør vi altså på denne måde. Vi gør det med sindsro, fordi vi kan se, at det hidtidige system jo ikke har løst problemerne. Så på den måde er vi rimelig tilfredse med det forslag, der er kommet her.

Så bliver jeg spurgt om forholdet til kommunerne. Der prøvede jeg i min indledning at redegøre for, at det påhviler et ministerium så objektivt og sagligt som muligt under afsnittet om de økonomiske konsekvenser at redegøre for omkostningerne, besparelserne, merudgifterne, sådan som de efter ministeriets opfattelse vil være. Det står i modsætning til den forpligtelse, der påhviler Kommunernes Landsforening, Frederiksberg Kommune og Københavns Kommune, som jo optræder som interesseorganisationer. De har naturligvis en interesse i at lægge op til den forhandling, som skal komme senere. Men det kan jeg desværre ikke begive mig ind i, for det påhviler mig som minister at skønne over, hvad omkostningerne og udgifterne reelt er.

Så spørger Anne-Marie Meldgaard, om kommunerne nu ifølge det her forslag skal afgøre, om folk har tandpine. Det her forslag omhandler overhovedet ikke tandpine. Der gælder de regler, der hidtil har været gældende: at kommunen kan yde hjælp til rimeligt begrundede enkeltudgifter til en person, som har været ude for ændringer i sine forhold, hvis den pågældendes egen afholdelse af udgifterne i afgørende grad vil vanskeliggøre den pågældendes og familiens muligheder for at klare sig selv i fremtiden. Kommunen kan yde hjælp til udgifter til sygebehandling, medicin, tandbehandling el. lign., der ikke kan dækkes efter anden lovgivning, hvis an-

søgeren ikke har økonomisk mulighed for at betale udgifterne.

Jeg vil bare sige, at det her lovforslag om start-hjælp lige præcis regulerer det problem og ikke de ydelser, som de pågældende personer kan få i kraft af anden lovgivning.

Ordstyrer:

Tak. Så har vi de samme personer bare i omvendt rækkefølge. Først Elsebeth Gerner Nielsen, så Anne-Marie Meldgaard og så Karen J. Klint.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

For nu at blive i ministerens terminologi: Jeg er bange for, hvis man fortsætter med at holde fast i de formuleringer, som ministeren her har anvendt, at det kan ende med, at også regeringen får tandpine. For ministeren taler, som om det her netop kun vedrører udlændinge, det er udlændinge, som tror, at gaderne flyder med mælk og honning – nej, ministeren nævnte kun honning; det ødelægger også tænderne. Men sagen er jo den, at det her lovforslag omfatter alle danskere, og det synes jeg er vigtigt for regeringen at holde fast i. Selvom jeg ikke finder det sympatisk, mener jeg, at det trods alt er det, der legitimerer forslaget, det, der gør det muligt overhovedet at fremsætte det og vedtage det.

Jeg vil endnu en gang opfordre til, at regeringen prøver at tage fat i det generelle problem, vi har, nemlig samspilsproblemerne mellem arbejdsmarkedet og bistandslovgivningen. Og jeg vil gerne vide, om regeringen har overvejet at tage fat i det generelle problem og forsøge at få det løst. For jeg tror nemlig også, at der er danskere, der tror, at det her samfund kun omfatter rettigheder og ingen pligter.

Ordstyrer:

Anne-Marie Meldgaard, værsgo.

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg vil godt lige starte med at sige, at det jo ikke var mig, der bragte ordet tandpine på banen, det var ministerens ord, men det skal jeg ikke køre mere rundt i.

Ministeren sagde, at de, der kommer hertil, er vant til at knokle, og så bliver de parkeret på kontanthjælp her. Der skal ikke herske nogen tvivl om, at i Socialdemokratiet har vi også et meget stort ønske om, at folk skal være selvforsørgende, og at vi gerne skulle finde arbejde til dem.

Mit spørgsmål går så på, om ministeren nu i forlængelse af det her har sikret sig, at arbejdsmarkedet også kan stille de fornødne arbejdspladser til rådighed, så vi kan være sikre på, at disse mennesker kan få et forsørgelsesgrundlag, de kan leve af. For hvem af os – hvis jeg kigger mig sådan lidt rundt – har ikke haft børn, der kommer hjem og tømmer køleskabet, fordi man absolut ikke kan leve af SU?

Så vil jeg også godt lige tilføje i forlængelse af Elsebeth Gerner Niensens spørgsmål om samspilsproblemerne: Jeg synes ikke, det er nok, at vi kigger på arbejdsmarkedet og det sociale område. Jeg kunne godt tænke mig at spørge ministeren, om ministeren har tænkt på at kigge på hele samspilsgruppen, altså både på arbejdsmarkedsområdet, det sociale område, boligområdet og skatteområdet. For det må uvægerligt hænge sammen, hvis man skal have et helhedsbillede af det.

Ordstyrer:

Så er det Karen J. Klint.

Karen J. Klint (S):

Jeg vil gerne gentage, sådan at ministeren ikke behøver at forsvare det igen, at Socialdemokratiet går ind for – som Anne-Marie Meldgaard sagde det – at folk er selvforsørgende, og også, at folk skal arbejde, når de har en arbejdsevne til det. Det er også derfor, vi i vores regeringstid har været med til at stramme op på førtidspensionsloven, og vi har også været med til at sige, at folk skal bidrage og trækkes i kontanthjælp, hvis de ikke opfylder de krav og pligter, der er på området. Så vi har været med til at stramme op på det.

Jeg tror, at målene er vi enige i, men så er der det med midlerne.

Men jeg vil gerne tilbage til det, som jeg spørger om i samrådsspørgsmålet, altså den kommunale økonomi. Jeg vil gerne spørge ministeren direkte, om det ikke er at tale med to tunger, når man i lovforslaget siger, at der ikke er nogen ændring i den kommunale økonomi – måske bortset fra en begrænset merudgift til hjælp i særlige tilfælde, som der står på side 12 i lovforslag nr. L 126 – samtidig med at man under punkt 4 i aftalen skriver, at man gerne vil nedsætte en analysegruppe, der sammen med KL skal se på de langsigtede økonomiske konsekvenser, herunder på det pres, der må forventes at komme på de kommunale opgaver og budgetter. Det er med i integrationsafsnittet.

Så jeg synes faktisk, det lyder, som om man taler med to tunger. Man siger i lovforslaget, at det

ikke koster ekstra bøvl og penge, men i aftalen skriver man, at man alligevel godt vil undersøge det nærmere.

Ordstyrer:

Der er kommet en fjerde spørger. Kan ministeren klare fire på én gang? Ja, det går. Så er det Anne Baastrup.

Anne Baastrup (SF):

Hvordan vil ministeren sikre, at der er boliger til rådighed til en pris, man kan betale med den her lave starthjælp?

Ordstyrer:

Ministeren, værsgo.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg vil godt lige tage fat i det her med økonomien omkring starthjælpen.

Nu bygger vores lovforslag jo på skøn, vi har fået fra Integrationsministeriet og Socialministeriet. Jeg beder om forståelse for, at det er deres skøn, der er lagt til grund for det her lovforslag, og at jeg derfor ikke er i stand til at gå dybere ind i det. Men det er mit skøn, at i de første 3 år vil en væsentlig del af de startudgifter, som de mennesker, der er berørt af det her, har, være afholdt. De har jo trods alt været her 3 år, når de fortsætter på starthjælpen og kommer ud af den 3-årige introduktionsydelse. Og der vil der jo være grundlagt en basisdækning af deres behov.

Jeg vil godt sige, at det jo er en helt rigtig og relevant problemstilling, hvordan arbejdsmarkedets parter stiller sig til det her spørgsmål om at få flere udlændinge ind på arbejdsmarkedet. En af de ting, som har bekymret mig meget, siden jeg er begyndt at beskæftige mig med de her problemer, er, at vi har en stor og voksende gruppe af udlændinge her i Danmark, som er henvist til at leve af offentlig forsørgelse uden at kunne forbedre deres situation andet end ved sort arbejde.

Det problem er vi altså nødt til at tage alvorligt. Derfor har vi taget drøftelser med DA og LO om de her ting, og der har vi jo som bekendt stillet to forslag, som jeg meget håber, at arbejdsmarkedets parter vil give positive tilbagemeldinger på.

Der er ligesom to barrierer for at få udlændinge i arbejde. Den ene barriere består i, at specielt mindre og mellemstore virksomheder simpelt hen ikke gider eller orker at sætte sig ind i de mange forskellige ordninger, der er for at få folk

i arbejde. De orker heller ikke at få besøg af konsulenter fra kommunen, konsulenter fra arbejdsformidlingen og konsulenter forskellige steder fra; de har nok at gøre med at passe det daglige arbejde. Derfor tror jeg, at en regelforenkling på det her område i sig selv ville sprænge en barriere. Jeg tror, at dér, hvor vi skal lave et gennembrud, er i de små og mellemstore virksomheder. De store virksomheder har kapacitet og afdelinger nok. Det har vi formentlig alle sammen været ude at se: vellykkede projekter, vellykket integration på store virksomheder.

Men der ligger et stort potentiale i små og mellemstore virksomheder. Og der er det altså for indviklet med de 18 eller 20 ordninger, som jeg tror findes i dag. Der har vi sagt til arbejdsmarkedets parter: Var det ikke en mulighed, at vi kunne få en forenkling, og at vi kunne aftale et praktikophold, en praktikplads, fra 2 til 52 uger?

Lad mig lave et lille spring. Problemet for de mennesker, vi taler om her, er jo at få lov at præsentere sig for virksomhederne. De er sorteret fra, længe før de kommer til at kunne præsentere sig; de kommer jo aldrig i berøring med virksomheden. Så kunne man lave et enkelt system, således at for nogle, der var velfungerende, kunne man sige: Kunne vi ikke aftale en 4-ugers-praktikperiode? Man kan teste, hvad de pågældende kan, og kan de, ja, så kan de blive ansat til almindelig løn.

Vi har foreslået, at det var fra 2 til 52 uger. Der er nogle, der synes, at 52 uger er for lang tid, jamen så lad os da tale om en kortere periode. Jeg synes bare, at man skulle gribe chancen for at få aftalt sådan en enkel ordning, hvor man kan sige: Du kan komme herover med den ydelse, du får; hvis du er på kontanthjælp, er du her på kontanthjælp, hvis du er på revalidering, er du her på revalidering, hvis du er på dagpenge, ja, så er du her på dagpenge – tidsbegrænset og godkendt af tillidsmand og virksomhed osv.

Jeg vil også godt sige, at det er afgørende for, at det her kan lade sig gøre, at det er accepteret ude på virksomhederne. For ellers kan vi jo stå på hovedet med hensyn til at skaffe arbejdspladser på virksomhederne; hvis det, vi laver, bare møder modstand, kan vi skyde en hvid pind efter det.

Efter min mening er barrieren på arbejdsgiver-side, at det, vi har i dag, er for indviklet.

På lønmodtagerside er barrieren jo, at man siger: I er bare ude på at komme med et korps af løntrykkere, som skal forhindre danske arbejdere i at få den indtægtsfremgang, som produktivtetsfremgang osv. berettiger til.

Der har vi sagt: Kunne vi ikke drøfte en ordning, hvor man udnyttede det spænd fra overenskomsternes mindstebetalingssatser, som i dag ligger i størrelsesordenen 86-87 kr. i timen, og op til det, der i realiteten er mindstebetalingen på den virksomhed, man er på? Hvis man er kommet op på 120 kr. i timen, er det den reelle bund på den virksomhed, og der kunne man altså sige, at man kunne udnytte det spænd, der ligger fra 87 kr. til 120 kr. Det har vi bedt arbejdsmarkedets parter om. Jeg kan se, at der er megen vrede mod at skulle udnytte det spænd, men det er sådan set de to forslag, vi har bedt arbejdsmarkedets parter om at drøfte.

Vi har ingen intentioner om at bryde mindstebetalingssatsen i overenskomsterne. Men vi synes, at man måske godt kunne udnytte spektret fra mindstebetalingssatsen og op til det aktuelle lønniveau på virksomheden. Og det forhandles i øjeblikket.

Perspektivet i det, hvis man kan enes om noget, er, at så ville hovedorganisationerne forpligte sig til at arbejde for, at man i forbundene og på de enkelte virksomheder begav sig ind i de her ordninger. Det er det, der er intentionen i det udspil.

Det er så et udspil i et større projekt, som vi kalder »Flere i arbejde«, og som regeringen præsenterer den 24. maj. Det omfatter selve arbejdsformidlingen, det omfatter: Hvordan forestiller vi os det fremtidige system?

Beskæftigelsesministeriet har jo nu fået overdraget kontanthjælpen fra Socialministeriet, og det vil sige, at for første gang har vi nu under samme tag de to ordninger, som gælder for arbejdsløse – kontanthjælp og dagpenge.

Det ene system administreres af kommunerne, det andet system er et statsligt system. Der vil vi give os i kast med den opgave at prøve at samtænke, kalder vi det, de to systemer. For hvis man ser det fra den enkelte lediges synspunkt, tror jeg, den pågældende er fuldstændig ligeglad med, om vedkommende lever i et dagpengesystem eller i et kontanthjælpssystem; der er det jo et spørgsmål om at få et arbejde.

Det oplæg er første fase, og nu kommer jeg så til Elsebeth Gerner Nielsens spørgsmål. Anden fase, det næste trin på stigen af problemer, er det projekt, som Anne-Marie Meldgaard nævner, at se på samspillet mellem ydelser, skat osv. Det er ikke et udspil, der kommer i næste folketings-samling, men det er klart, at det er den næste store opgave, som vi må se på. Det, vi kaster os ud i nu, er at forsøge at forenkle de her regler, så folk får en chance for at komme ind på virksomhederne.

Jeg kan jo se i det ministerium, jeg nu beskæftiger mig med, at lønmobiliteten er utrolig høj på danske virksomheder, er man først kommet ind på en virksomhed, går der meget kort tid, før man har den samme indtjening, som de danske kolleger på virksomheden har.

Så opgaven for mig består i simpelt hen at lade dem få en chance for at komme ind, og der synes jeg, at man skulle sige: Lad dem komme ind på den ydelse, de har, kan de klare det, skal lønmobiliteten og kollegerne på arbejdspladsen nok klare resten i den forbindelse.

Med hensyn til spørgsmålet om boliger, er det jo ikke ligefrem mig, der kan skaffe boliger, men der er jo altså mange danskere, der er henvist til at leve for de beløb, og sådan er det. Man må jo indrette sig efter de penge, man får.

Ordstyrer:

Der er flere, der gerne vil have mere at vide, og rækkefølgen er: Karen J. Klint, Anne-Marie Meldgaard, Elsebeth Gerner Nielsen, Morten Bødskov og Anne Baastrup.

Det er den første tredjedel af samrådsspørgsmålene, men vi har jo god tid.

Karen J. Klint (S):

Ministeren gør sig i hvert fald umage med at komme med nogle meget lange svar – også på det, der ikke spørges om. Der spørges faktisk til den kommunale økonomi, og vi får nogle meget lange svar om arbejdsmarkedsforhold og forhandlinger med LO og Dansk Arbejdsgiverforening, og det er jo langt væk fra spørgsmålet om den kommunale økonomi. Men det er helt fint, for det var interessante oplysninger, der også netop understregede, at vi jo er enige om målet om, at folk, der er her i landet, skal arbejde og selv tjene til livets ophold og kunne forsørge både sig selv og deres familie. Så vi behøver ikke de lange sange igen om det.

Men jeg prøver en gang mere at spørge, om ikke ministeren godt kan se, at det kan give anledning til misforståelser, når man i lovforslaget skriver ét om den kommunale økonomi og man dernæst laver en aftale om, at den skal følges og analyseres.

Jeg synes, der kommer to forskellige meldinger om størrelsen af presset på den kommunale økonomi, også set i lyset af, at ministeren i et svar på et tidligere spørgsmål har sagt, at der ikke er nogen grund til at gå ind og lave en revisionsparagraf i denne her lov, for man kan altid tage en lov op og revidere den.

Så nu vil jeg spørge ministeren, om ikke han kunne genoverveje, hvorvidt det kunne være en idé at sætte en revisionsparagraf ind i den her lov, netop når det nu ser ud til, at der et eller andet sted er opstået tvivl om konsekvenserne for den kommunale økonomi.

I et svar, vi fik i begyndelsen af denne sagsbehandling, siger ministeren klart, at der ikke er nogen væsentlige byrder for kommunerne i det, og nu siger ministeren i sit svar i dag, at det ikke lige er ministerens hovedområde, og at der var to andre ministre, der skulle være med til at vurdere det. Så havde det måske været smart, hvis det spørgsmål var gået videre til de to ministre, hvis de bedre kunne have givet os en sikkerhed for den kommunale økonomi på området.

Så jeg prøver lige en gang mere: Kan vi få be-lyst, hvorfor der er de to modsatrettede meldinger om den kommunale økonomi? Og hvis der stadig væk er tvivl, vil ministeren så overveje den revisionsparagraf, som tidligere er afvist?

Ordstyrer:

Jeg vil gerne sige, at jo kortere spørgsmålene er, jo nemmere er det nok at få et klart svar.

Så er det Elsebeth Gerner Nielsen.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det er lidt i en anden boldgade, det beklager jeg, men det hænger sammen med L 152.

Der er en række virksomheder, der har udtrykt bekymring over virkningerne af denne lov i forhold til dansk eksport, forstået på den måde, at hvis en virksomheds dygtige medarbejder, der er gift med en udenlandsk kone, flytter til udlandet, vil de få det problem, når de kommer hjem og eventuelt bliver skilt, eller der i øvrigt sker noget med familien, at den familiesammenførte kone ikke vil have opsparet sociale rettigheder og altså vil komme til at stå med det problem, at vedkommende måske vil have vanskeligt ved at forsørge sig selv.

Det kan betyde, siger nogle virksomhedsledere, at dygtige medarbejdere vælger at blive her i landet, fordi de simpelt hen ikke vil fortabe deres rettigheder. Har regeringen ikke gjort sig nogle overvejelser over, hvad det her faktisk kan komme til at betyde for vores gang på eksportmarkederne?

Ordstyrer:

Tak. Så er det Anne-Marie Meldgaard.

Anne-Marie Meldgaard (S):

Der er selvfølgelig en årsag til, at det er beskæftigelsesministeren, der er her i dag, og det er jo den ressortomfordeling, der er. Derfor er det også naturligt, at vi tager fat i den del, der drejer sig om kontanthjælpsmodtagerne, da det primært er det, L 126 omhandler.

Jeg kan ikke være uenig med ministeren i, at den her gruppe henvender sig til mindre eller mellemstore virksomheder, og jeg kan også godt forstå, at virksomhederne er trætte af at have konsulenter løbende. Så dér er vi i Socialdemokratiet meget enige i, at vi skal prøve at finde en løsning, hvis vi da ellers bliver inviteret til forhandlinger.

Mit spørgsmål opstod egentlig, da ministeren svarede på det der med, at man skulle have mulighed for at komme ud i praktik på en virksomhed i en periode fra 2 til 52 uger, og hvis man var rigtig god, kunne det da godt være, at man kun skulle være der 4 uger, før man blev ansat. Kan der ikke være en fare i det – hvis vi nu kigger på dagens overskrifter i forbindelse med, hvordan Farum Kommune har klaret deres integrationsproblemer og også deres kommunale aktivering, ved at man har ladet netop de her små virksomheder have en person i kommunal aktivering, som så, hvis arbejdsbyrden er blevet stor i virksomhed nr. 2, 3 eller 4, har skullet stille dér dagen efter?

Jeg går ikke ud fra, at ministeren mener, at man kan strække perioden på 52 uger ud, så man har én person, som man kan flytte rundt mellem fire virksomheder, ligesom man har gjort det i Farum, hvor man endda er blevet rost for løsningen af sine problemer og sin gode evne til at integrere og kommunalaktivere.

Ordstyrer:

Tak. Morten Bødskov.

Morten Bødskov (S):

Vi kommer jo vidt omkring, lige fra omorganisering af AF til sammenlægning af forskellige ressortområder i Arbejdsministeriets regi. Når ministeren vælger at svare så bredt, må diskussionerne selvfølgelig også afspejle det – ikke at jeg har tænkt mig at stille spørgsmål om AF.

Vi er vel i den situation, hvor ministeren efterhånden har bevæget sig ud i, at det, ministeren sidder og siger her, i så høj grad baserer sig på skøn, at det vel er relevant – og det vil jeg gerne høre ministerens kommentar til – i det her lovforslag af hensyn til kommunernes økonomi, som vel alle og enhver ved er ret presset, at sætte

en revisionsbestemmelse ind, eventuelt efter 2 år.

Jeg er fuldstændig opmærksom på, at også ministre i denne regering betragter hørings svar som partsindlæg, og at der er interesseorganisationer, som selvfølgelig skal brokke sig, når de bliver berørt af en lovændring. Men så må man være så venlig over for kommunerne i det mindste at tilkendegive, at man synes, at der kunne være en mulighed for, at de merudgifter, de bliver pålagt både af økonomisk og administrativ karakter, bliver tilgodeset på en eller anden måde.

Så vil jeg bare sige i forhold til den der 52-ugers praktikperiode, at der er jeg meget glad for, at i hvert fald nogle af dem, der sidderovre på den modsatte side, klart har tilkendegivet, at det støtter de ikke.

Jeg vil opfordre ministeren til, hvis han er i tvivl om det, at prøve at bevæge sig ud på de danske arbejdspladser, for så vil han finde ud af, at der er en voldsom modstand imod det her forslag. Jeg tror, at de meget flotte ord om integration, som ministeren lader følge det her forslag, simpelt hen ikke holder.

Derfor vil jeg gerne høre ministerens kommentar til, hvordan han i virkeligheden tror, at det kan bidrage til en bedre integration, når modstanden på de danske arbejdspladser er så stor.

Ordstyrer:

Tak. Vi går videre til Anne Baastrup – nej, ministeren vil gerne have ordet først. For at vi kan få så klare svar som muligt, får ministeren ordet nu. Værsgo.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Til Morten Bødskov: Det er jo i min korte karriere i aktiv politik på Christiansborg gået op for mig, at Socialdemokraterne er imod ændringer. Så når vi prøver at foreslå noget nyt her, undrer det mig ikke, at der er modstand mod det.

Jeg vil godt sige til Anne-Marie Meldgaard, som rejste et relevant spørgsmål: Ifølge det forslag, vi har fremsat, aftales antallet af uger på forhånd. Det er sådan, at man kan sige: Her er én, som i og for sig kan det, men prøv ham i 4 uger. Så er der måske nogle, der har lidt andre problemer, så aftaler man 3 måneder. Men det, vi er gået i byen med, er en aftale, der er klar på forhånd, hvor man efter et individuelt skøn over, hvad den pågældende kan eller har brug for, aftaler med ledelse og tillidsrepræsentanter: Vi giver det 4 uger, eller: Vi giver det 5 uger og så ikke mere.

Det er en af misforståelserne, der har været, at det skulle være op til 52 uger for alle – nej, det er en individuel aftale, der er klar på forhånd.

Vedrørende revision vil jeg sige, at det jo, mig bekendt, står alle frit for at stille forslag om revision af en hvilken som helst lov her i Folketinget – det findes der jo procedurer for – lige fra grundloven og ned til almindelige love. Så jeg ser ikke nogen grund til, at der i denne her lov skulle indføres en særlig revisionsbestemmelse, og det synes jeg oven i købet ikke engang er udemokratisk. Det står jo Socialdemokratiet frit for any time at stille forslag på det her område.

Til fru Karen J. Klint, der interesserer sig utrolig meget for kommunernes økonomi – det synes jeg er rørende – vil jeg bare sige, at det må KL varetage på deres medlemmers vegne. Det, jeg er sat til, er i lovforslagene at komme med det bedst mulige objektive skøn over, hvad udgifterne beløber sig til. Det er det, vi gør. Sådan er det.

At kommunerne så har interesse i at få større refusion, mindre refusion, længere refusion, hvad ved jeg, er da helt naturligt, og det er da et led i den forhandling, der er. Jeg vil bare sige, at det, der fremgår af lovforslaget, er det bedste og det mest objektive skøn, ministerierne kan præstere. Jeg har videregivet det, fordi jeg har fuld tillid til de skøn, der er givet af Integrationsministeriet og Socialministeriet.

Hvordan tingene virker i kommunerne, og hvad kommunerne kunne ønske sig, vil jeg så for min part overlade til de forhandlinger, der er.

Så vil jeg godt sige, at jeg har så åbent et sind, at vi da gerne vil analysere ting og sager. Hvis der er ønsker om, at man analyserer udgifter på kortere sigt og på længere sigt, skal det ikke skorte på velvilje til, at vi analyserer den slags ting. Så jeg opfatter ikke, at der ligger noget snedigt i, at der står i aftalen, at vi vil analysere udviklingen på længere sigt.

Ordstyrer:

Tak. Så er det Anne Baastrup.

Anne Baastrup (SF):

Erfaringerne fra dengang, man havde den lave integrationsydelse, var, at kommunerne løb ind i et problem med at skaffe boliger til en pris, folk kunne betale. Det betød, at kommunerne skulle give et ekstra boligtilskud.

Derfor undrer det mig, at ministeren fuldstændig afviser at svare på, hvordan regeringen har til hensigt at finde boliger til en pris, man kan betale, når ministeren samtidig har sagt, at der ikke

vil komme ekstra udgifter for kommunerne i nogen særlig retning.

Så har jeg et andet spørgsmål. I pjecen »En ny udlændingepolitik«, som ministeren lavede sammen med integrationsministeren, er der en sætning, der lyder: For flygtninge og personer med beskyttelsesstatus gælder særlige regler. Det drejer sig bl.a. om spørgsmålet om selvforsørgelse. Således som jeg læser den her integrationslovgivning, har man ikke til hensigt at lave en særlig lovgivning, når det drejer sig om flygtninge og folk med beskyttelsesstatus. Er det korrekt forstået og i givet fald hvorfor?

Ordstyrer:

Tak. Birthe Rønn Hornbech.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Det er i tilknytning til det problem, Elsebeth Gerner Nielsen nævnte. Hun mente, at der var mange erhvervsvirksomheder, som nu var nervøse, fordi de ikke kunne få folk til at lade sig udstationere. Jeg går ud fra, at synspunktet er det, at man er nervøs for tilknytningskriteriet. Elsebeth Gerner Nielsen nævnte også L 152, altså den store stramning.

Men kan ministeren ikke bekræfte, at de, der er nervøse for det, må være dem, der ikke har læst L 152, bemærkningerne side 55, for der er omhyggeligt i to omgange henvist til, at for dem, der er udstationerede af danske offentlige myndigheder eller af danske virksomheder, er det således, at der skal tilknytningskravet vægtes på en anden måde, så man tager hensyn til, at de er udstationeret, sådan så det netop ikke kommer dem til skade med hensyn til familiesammenføringsreglerne. Er det ikke rigtigt forstået?

Ordstyrer:

Tak. Så er det Morten Bødskov.

Morten Bødskov (S):

Det var jo noget af et spidst svar, jeg fik fra ministeren. Det er fair nok.

Det er ikke, fordi Socialdemokratiet er mod nogen som helst form for ændringer, men jeg synes bare, at ministeren skulle tage og fortælle sandheden om årsagen til, at man har fraveget den nuværende model med løntilskud til arbejdspladser. Den har jo rent faktisk været en succes og har ikke givet problemer, fordi man ikke har haft det, som adskillige fagforbund har omtalt, nemlig løntrykkere gående rundt blandt kolleger, og det er, fordi man har haft løntilskud.

Hvor er de penge henne i dag? Det kunne ministeren jo svare på.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg er selvfølgelig taknemlig for enhver, som vil være supervisor i min udlægning af teksten, men det var nu ikke det, jeg mente, Birthe Rønn Hornbech.

Det er sådan med den nye lovgivning, vi sidder med her, at man skal have været i Danmark i 7 ud af 8 år sammenlagt for at opnå fuld kontanthjælp. Det betyder, at hvis man får en udenlandsk ægtefælle hertil, f.eks. en kone, bor her et par år og så rejser til udlandet, er det klart nok, at i de år optjener konen ikke nogen muligheder for at få fuld kontanthjælp. En mand, der er sådan en lille smule opmærksom over for sin kone, vil tænke på, at vedkommende rent faktisk nu forspilder sine muligheder for at optjene de almindelige rettigheder, altså de rettigheder, alle andre danskere har. Derfor kunne en mand jo godt have den overvejelse, at nu må jeg hellere blive her i Danmark, indtil vi er oppe på, at min ægtefælle, min familiesammenførte ægtefælle, rent faktisk nyder de fulde rettigheder.

Det er også det, en række virksomheder har givet udtryk for. Jeg ved ikke, om man har givet udtryk for det i høringssvarene, men man har i hvert fald gjort det på forskellig vis – også over for ministeren, tror jeg.

Ordstyrer:

Værsgo til ministeren.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Lad mig lige sige, at danske eksportinteresser ikke er indgået i overvejelserne i forbindelse med det her forslag, og det må de mennesker – de kender jo lovgivningen – tage højde for.

Hvis de vil sikre sig, at de har kontanthjælp, ja, så må de jo lade være at rejse ud, hvis det er det, der er kriteriet. Nu er de mennesker, der rejser ud, jo nok ikke de ringest stillede økonomisk set. De må jo så eventuelt enten kunne spare op eller andet, til de kommer hjem. Men det er da en rent individuel beslutning, om man prioriterer muligheden for at få kontanthjælp så højt, at man undlader at tage et direktørjob i udlandet.

Så vil jeg godt sige til Morten Bødskov, at i denne fase er der sådan set ikke fjernet nogen penge fra nogen som helst. Med de ordninger er der jo lagt op til en forenkling, og kan vi finde andre måder at gøre det på, eller bliver vi stående ved den samme ordning, ja, så gør vi det. Men

det er jo ikke sådan, at fordi vi har en forenkling, bliver der færre penge til rådighed til at etablere støttede job.

Men du peger da selvfølgelig på det mest centrale spørgsmål, vi har i forbindelse med det her: Bliver det accepteret på arbejdspladserne, eller bliver det ikke accepteret på arbejdspladserne?

Der er jeg nødt til, uanset hvad mine ønsker måtte være, at sige, at den realitet vil eksistere, uanset hvad jeg måtte mene. Så det, vi er nødt til at finde ud af, er noget, der bliver accepteret på arbejdspladserne, for ellers kan jeg jo bare stå og råbe ud ad vinduet. Så det vil jeg da godt medgive.

Det spørgsmål, som Anne Baastrup rejser, kan jeg desværre ikke svare på.

Anne Baastrup (SF):

Jamen samrådsspørgsmålet går på, hvilke ekstraudgifter der er forbundet med det her.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Ja, og det har jeg redegjort for.

Anne Baastrup (SF):

Ja, og det største problem, man tidligere havde omkring den lave integrationsydelse, var klart spørgsmålet om boligydelsen, de ekstra udgifter for kommunerne til boliger. Kommer ministeren i et samråd uden at have forberedt det? Tænk, det synes jeg er utroligt. Jeg synes, det er helt utroligt. Sådan plejer vi altså ikke at gøre det.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg kan bare sige, at det selvfølgelig stiller nogle skærpede krav til kommunerne på det her felt. Men det er klart, at når vi har en særlig start-hjælp, er det det beløb, som de mennesker må indrette sig på, at de får, og der må kommunerne jo så være behjælpelige med at finde boliger, der kan betales af de mennesker.

Ordstyrer:

Det gav anledning til et par nye spørgsmål. Det er jo ikke tidsbegrænset. Vi bruger den tid, der skal til.

Elisabeth Arnold, værsgo.

Elisabeth Arnold (RV):

Det er klart, at når ministeren ikke er forberedt på at kunne svare på de spørgsmål, der kommer,

Bilag til tillægsbet. o. lovf. vedr. aktiv socialpolitik og integrationsloven

kommer det til at tage længere tid, for så bliver der en masse efterfølgende spørgsmål.

Jeg vil spørge ministeren, om han vil overveje at udarbejde et notat som svar på Anne Baastrupspørgsmål, sådan at udvalget kan blive oplyst.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Det skal vi sørge for.

Ordstyrer:

Pia Kjærsgaard, værsgo.

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg tror ikke, jeg har spurgt om det, men for at skabe lidt klarhed over det, vil jeg meget gerne se ministerens første besvarelse, som var et talepapir, og det vil udvalget sikkert også gerne. Så må vi få det over?

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Det skal jeg love.

Ordstyrer:

Jeg tror, vi beder om alle tre med det samme, ikke?

Er der flere ... (udfald af lyd).

Karen J. Klint (S):

Det uddybende går på, at der har været spurgt om de handicappede og traumatiserede flygtninges vilkår i et par af spørgsmålene. Første gang fik vi det svar, at de handicappede flygtninge har lige så stor ret til fleksjob, som andre handicappede har. I et senere svar skriver ministeren, at det er korrekt, at der vil være en del mennesker, som har sværere ved at komme i arbejde på grund af deres traumer, og de vil også være længere tid på starthjælp end gennemsnittet.

Det er derfor, vi spørger, om ministeren vil uddybe, hvordan de skal overleve økonomisk i væsentlig længere tid end dem, der forhåbentlig kommer hurtigere på arbejdsmarkedet, som vi alle sammen ønsker det.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

(udfald af lyd) ... fordi man har været udsat for tortur eller andre krigstraumer. Ofte handler det om at finde det rigtige job, der er tilpasset den enkeltes forudsætninger. Kommunerne, erhvervslivet og de frivillige organisationer spiller

også en vigtig rolle i at medvirke til at integrere og støtte denne gruppe i at komme i beskæftigelse. Det er vigtigt med en meget målrettet indsats specielt for denne gruppe.

Det er regeringens opfattelse, at det generelle ydelsesniveau ikke skal dække særlige situationer. Personer med nedsat arbejdsevne skal derfor ikke støttes gennem de generelle ydelser, men ved hjælp af særlige tilbud og ydelser, der er rettet mod netop den gruppe, det vedrører.

Der findes i dag en række tilbud til alle med nedsat arbejdsevne, først og fremmest tilbud om revalidering, hvor der lægges en individuel plan for den enkeltes udslusning på arbejdsmarkedet.

Der kan tilbydes fleksjob tilpasset den enkeltes arbejdsevne til almindelig overenskomst-mæssig løn, hvis arbejdsevnen er varigt nedsat. Den nedsatte arbejdsevne vil ofte kunne afhjælpes gennem arbejdsredskaber m.v., som kan ydes af kommunen eller arbejdsformidlingen til handicappede.

Hvis arbejdsevnen ikke rækker til et fleksjob, kan en førtidspension komme på tale, eventuelt kombineret med et skånejob på deltid. Det er derfor ikke urealistisk at forestille sig, at udlændinge, der har særlige behov, kan blive helt eller delvis selvforsørgende.

Ud over de arbejdsmarkedsrettede tilbud findes der også en række andre tilbud til personer, der har været udsat for tortur m.v. Det kan være støtte til kortere- eller længerevarende psykologhjælp, terapeutisk hjælp, særlig tilrettelagt sprogundervisning m.m., det vil sige hele det register af hjælpemuligheder, der findes i sundhedslovgivningen, integrationsloven, lov om social service og lov om aktiv socialpolitik.

Ordstyrer:

Elsebeth Gerner Nielsen, værsgo.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Nu nåede jeg ikke at fange ministerens præcise formulering, så jeg undskylder, at det her selvfølgelig ikke er helt præcist. Men jeg vil gerne vide, hvilken forskning ministeren støtter sig til med sine bemærkninger om, at enhver, uanset om vedkommende har været udsat for tortur eller ej, kan få et job, altså at enhver kan klare et job, uanset hvilke former for tortur man har været udsat for. Hvilken forskning ligger til grund for det svar?

Ordstyrer:

Tak. Karen J. Klint.

Karen J. Klint (S):

Jeg vil godt tydeliggøre spørgsmålet endnu mere. For der findes jo personer med så store handicap, at de, hvis de var almindelige danske borgere, klart opfyldte kriterierne for at få førtidspension, når de fyldte 18 år. Det kan være personer med medfødte fysiske og psykiske handicap, og det kan også være personer med svære psykiatriske lidelser, bl.a. nogle af de mennesker, som vi også får ind som kvoteflygtninge, hvor FN siger, at vi skal tage 0,1 promille, tror jeg det er, af de handicappede, som stranded i flygtningelejrene rundtomkring i verden – dem fordeler FN.

Nogle af de mennesker kommer også til Danmark. Og spørgsmålet går på, om mennesker, der kommer som FN-kvoteflygtninge i kraft af deres vidtgående handicap, og som aldrig nogen sinde vil komme til at kunne begå sig på en almindelig arbejdsplads, skal være 7 år på starthjælp, eller om de kan komme hurtigere på den førtidspension, som ministeren nævnte som en mulighed. Eller skal de være her i 7 år efter det fyldte 18. år, før de kan komme på førtidspension?

Ordstyrer:

Tak. Ministeren, værsgo.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg vil godt lige sige til Elsebeth Gerner Nielsen, at det, jeg sagde om, at man ikke nødvendigvis har en nedsat arbejdsevne i forhold til en hvilken som helst beskæftigelse, fordi man har været udsat for tortur, bygger på, at man selvfølgelig kan have varierende grader af handicap i forbindelse med det. Det er efter min opfattelse ikke sådan, at man kan sige, at fordi man har været udsat for traumer, eller fordi man har været udsat for tortur, er man ikke i stand til at passe et hvilket som helst job. Det var sådan set bare det, der lå i mine bemærkninger.

Jeg håber, at mit svar afspejler en ambition om, at vi skal udnytte folks arbejdsevne mest muligt. For vi er jo enige om, at selvforsørgelse er en af de vigtigste ting for mennesker – det, at man kan klare sig selv. Derfor skal vi jo prøve at forske i, hvilke muligheder de pågældende har for at forsørge sig selv.

Det er da klart, at der er nogle, der ikke har mulighed for det, eller har meget svært ved det. Sådan vil det være. Men jeg synes bare, vi har en forpligtelse, og der angav jeg så, at hele den vifte, der står til rådighed for danskere, jo også står til rådighed for de udlændinge, vi taler om her:

fleksjob, støtte til arbejdsredskaber, tilbud om revalidering, hvor der kan lægges en individuel plan osv., alle de ting, som vi arbejder med over for danskere.

Det, der bare er hovedsynspunktet, er, at det er vores opfattelse, at det ikke er det generelle ydelsesniveau, der skal kompensere for de her mange problemer. Der har vi altså den lave starthjælp, og er der så problemer derudover, må vi benytte den lovgivning, der står til rådighed for afhjælpning af det problem.

Ordstyrer:

Tak. Så er det Elsebeth Gerner Nielsen.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Ministeren kan altså godt forestille sig, at der er et menneske, der er i en sådan situation, at vedkommende ikke kan arbejde. Og hvis det er rigtigt udlagt, vil ministeren så være venlig at redegøre for, hvilken hjælp det så er, samfundet kan stille til rådighed for det menneske.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Der er jo den hjælp, som vi stiller til rådighed for alle andre. Der har jeg prøvet at redegøre for den vifte af muligheder. Og det er da klart, at der måske er folk, som ikke kan arbejde, og det må man jo så tage højde for.

Ordstyrer:

Så er det Karen J. Klint.

Karen J. Klint (S):

Jeg fik ikke helt svar på mit spørgsmål. Det er lidt i forlængelse af det, Elsebeth Gerner Nielsen spørger om. Det spørgsmål går lidt firkantet på: Kan man inden for den frist på 7 år få mulighed for at få en førtidspension, hvis man ellers opfylder kriterierne for det efter førtidspensionsloven? For det er vigtigt at vide, om man skal være på starthjælp i 7 år, før man kan få en førtidspension, hvis det er oplagt, at man altid kan få det.

Et tillægsspørgsmål kunne så være, om de mennesker, som ikke kun er lettere handicappede eller moderat arbejdsevneskadede på grund af tortur eller noget andet, altså folk, der i traditionel forstand har fysisk og psykisk vidtgående handicap, som almindeligvis vil få en førtidspension, og som almindeligvis ikke kommer i skånejob eller fleksjob, men i beskyttet beskæftigelse på de traditionelle beskyttede værksteder, også har den mulighed, sådan at de kan få et liv, der svarer til et normalt liv, altså en vis indtje-

ning i form af en pension og en vis livskvalitet i form af noget, der ligner et arbejde.

Ordstyrer:

Tak. Anne Baastrup.

Anne Baastrup (SF):

Jeg vil meget gerne høre, hvad det er for en konkret bestemmelse, ministeren taler om, som skulle indebære, at man, hvis man er 100 pct. eller måske 66 pct. invalideret, kan gå fra en start-hjælp over til et varigt forsørgelsesgrundlag, således som ministeren så venligt sagde?

Da jeg ikke selv kan finde den, vil jeg godt ved samme lejlighed høre: Agter ministeren at stille ændringsforslag, således at det, ministeren i virkeligheden meget gerne vil opnå, rent faktisk også kommer til at fremgå af lovforslaget?

Ordstyrer:

Værsgo til ministeren.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Alle de andre muligheder står til rådighed. Som jeg sagde i min indledning: Hvis arbejdsevnen ikke rækker til et fleksjob, kan en førtidspension komme på tale. Så alle de muligheder står til rådighed. Det er jo lovgivningens almindelige regler, vi snakker om her.

Ordstyrer:

Det var et klart svar, og vi går over til tredje del af samrådet.

Karen J. Klint (S):

Jeg tror ikke, det kræver den store uddybning, for det er jo konkretiseret i et svar fra ministeren og nogle bilag.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Regeringens udlændingepakke er netop udtryk for ønsket om at få så mange indvandrere og flygtninge som muligt i arbejde. Ikke alene er et arbejde en tilgang til integration, selvforsørgelsen er også en vigtig del af mange menneskers selvforståelse og selvrespekt. Det er derfor altafgørende, at vi efter en lang årrække med misforstået fredning af flygtninge/indvandrergruppen tager vores ansvar alvorligt. Et arbejde, selvforsørgelse, og et ønske om en bedre uddannelse for børnene er et af målene.

Så når jeg bliver spurgt, om jeg tror, at mange handicappede flygtninge og indvandrere vil kunne få et fleksjob eller komme i virksomhedsrevalidering, er svaret: Ja, og vi kan heller ikke være andet bekendt. Altså må der her tages et fælles ansvar for integrationen: Staten, kommunerne, det private arbejdsmarked, fagforeningerne og de frivillige organisationer må medvirke til, at så få som muligt er afhængige af offentlige ydelser.

Som jeg har redegjort for i svaret på spørgsmål B, indeholder lovgivningen en række muligheder for at yde en særlig hjælp til personer med en nedsat arbejdsevne. I en revalidering er det muligt at tage de individuelle hensyn både med hensyn til tid og indhold, der er helt afgørende for, at integrationen på arbejdsmarkedet kan lykkes for denne gruppe.

Et fleksjob kan tilrettelægges således, at der tages individuelle hensyn til den enkeltes behov ikke alene med hensyn til arbejdets tilrettelæggelse, men også med hensyn til ret til frihed fra jobbet, hvis der er brug for hvile, behandling m.v. Rammerne for indsatsen for integration er til stede, hvis viljen er der i lokalsamfundet.

Ordstyrer:

Tak for det. Karen J. Klint.

Karen J. Klint (S):

Jeg vil gerne starte med at takke for ministerens optimisme i svaret på spørgsmål C, og så vil jeg ønske ministeren held og lykke med, at der virkelig kommer gang i virksomhedsrevalidering på en mindstelønsordning for denne gruppe mennesker, for det kunne jo godt ske, at med den politiske farve, ministeren har, er der en større gennemslagskraft over for virksomhederne med hensyn til at bruge netop denne ordning. Så det var mere en kommentar og så et held og lykke med, at det lykkes.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

... (udfald af lyd) ... og ministeren er selvfølgelig velkommen til at sige, at nu har vi ligesom forladt det andet samrådsspørgsmål. Men sådan som jeg forstod det, skulle det altså være muligt for mennesker, der har været udsat for tortur, at komme på en revalidering eller få en førtidspension.

Men hvis man læser § 16, stk. 2, står der: »For personer, der ikke opfylder betingelserne i § 11, stk. 3 eller 4, kan hjælpen pr. måned højst udgøre et beløb, der svarer til starthjælpen.« Og så står der i § 23, stk. 4: »For revaliderer, der modta-

ger starthjælp efter § 25, stk. 6, erstatter denne ydelse revalideringsydelsen efter denne lov.«.

Det vil sige, at man aldrig kan komme på revalideringsydelse de første 7 år, og der sagde ministeren faktisk noget andet.

Ordstyrer:

Værsgo til ministeren.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Det er spørgsmål B, vi snakker om, ikke også?

Hvis arbejdsevnen ikke rækker til et fleksjob – jeg tror, det var det, jeg sagde – kan en førtidspension komme på tale eventuelt kombineret med et skånejob på deltid.

Men kan vi ikke få lov at sende et svar over på det der spørgsmål? Hvad er det for en paragraf, 16?

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det er meget sympatisk, at det er på den måde, og jeg vil meget gerne have, at det er på den måde ...

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Ja, du vil bare gerne have det skriftligt ...

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

... men jeg kan bare ikke se, hvilken paragraf der dækker den mulighed.

Ordstyrer:

Prøv lige at gentage spørgsmålet, så vi er helt klar over, hvad det er.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Hjemler den nye lovgivning mulighed for, sådan som ministeren sagde i sit svar, at mennesker, som har været udsat for tortur og ikke kan varetage et fleksjob eller et almindeligt job, har mulighed for at komme på revalideringsydelse inden for de første 7 år?

Jeg kan også formulere det skriftligt, for selvfølgelig er det svært at gøre det mundtligt lige nu.

Ordstyrer:

Der kommer et skriftligt svar så hurtigt som muligt.

Så er det Karen J. Klint.

Karen J. Klint (S):

Det var jo sådan set det tilsvarende spørgsmål, jeg stillede, bare om førtidspension.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Så får vi det med.

Karen J. Klint (S):

Ja, det forkorter jo fristen lidt.

Ordstyrer:

Jeg vil gerne sige tak til ministeren. Vi har desværre ikke flere spørgsmål. Tak for nu.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Det var så lidt.